உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின்
மாதத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

மலர் ஏழு

1934

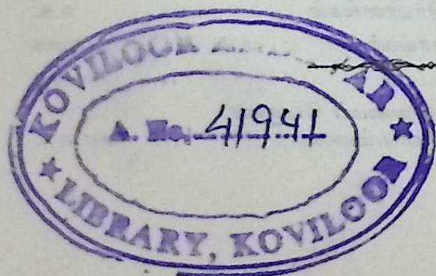
பத்திராசிரியர்
ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.,
வழக்கறிஞர், சென்னை.

உதவிப் பத்திராசிரியர்
அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை
தமிழாசிரியர், அரசாங்க மகம்மதியர் கல்லூரி, சென்னை.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,
திருவருளகம், 22-ஏ, கல்லுக்காரத் தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

உள்ளுறை

Registered No. M. 2330.

சித்தாந்தம்

மலர் எ | பவ ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 1934ஆு ஜூலைமீ | இதழ் எ

நாயன்மார் தொகை

[பத்திராசிரியர்]

திருத்தொண்டத்தொகை, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருத்தொண்டர் புராணம் (=பெரியபுராணம்) ஆகிய தொகை, வகை, விரிநூல்களிற் கூறப்படும் தொண்டர்களின் எண்ணிக்கையைப்பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் சில உள்ளன. சாதாரண வழக்கில் தனியடிய்வர் அறுபத்துமூவரென்றும் தொகையடியவர் ஒன்பதின்மரென்றும் இவ்வெண்ணிக்கை கூறப்படுகின்றது. இக்கணக்கின்படி சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஆகிய மூவரும் தனியடியவர் கணக்கில் சேர்க்கப்பெற்றும், பொய்யடிமையில்லாத புலவர் தொகையடிவர் கணக்கில் சேர்க்கப்பெற்றும் உள்ளார்கள். சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் பொய்யடிமையில்லாத புலவரை மாணிக்கவாசகர் என்று தனியடியவர் கணக்கில் வைத்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைநீக்கித் தனியடியவர் மொத்தம் அறுபத்துமூவரென்றும் தொகையடியவர் எண்மரென்றும் கொள்ளுகின்றனர். இதற்காதரவாக வடமொழியி

ளுள்ள உபமன்னியு பக்த விலாசமும் அகத்திய பக்த விலாசமும் பொய்யடிமையில்லாத புலவரைத் தனியடியவராகக் கூறும் கூற்று உளது. (இதுபற்றி அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.) இப்பொருள்பற்றி நம்பியாண்டார்நம்பிகள் பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சங்கப் புலவர் என்று அந்தாதியில் ஒருபாட்டில் கூறியதைத் தழுவாமலும் மறுக்காமலும் சேக்கிழார் மூன்று பாட்டில் பொதுப்படக் கூறியுள்ளது அறிஞருலகம் அறிந்ததொன்று.

திருத்தொண்டத்தொகையின் திருவாக்கை ஆராய்ந்து பார்க்கின், பெயரிட்டுக் கூறப்பட்டோர் (இவர்களைத் தனியடியவரெனக் கருதலாம்) அறுபது பேருக்கும், கூட்டமாகக் கூறப்பட்டோர் ஒன்பதின்மருக்கும் அடிமையென்று, சடையனார்க்கும் இசைஞானியார்க்கும் புதல்வராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கூறுகின்றனர். ஈண்டு சடையனார்க்கும் இசைஞானியார்க்கும் அடிமை கூறப்படாமை நோக்கத்தக்கது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தமது தேவாரத் திருக்கடைக்காப்புப் பாசுரங்களில் நாவலூரன், ஆரூரன், வன்றொண்டன், சடையன் சிறுவன், இசைஞானி சிறுவன், சிங்கடியப்பன், வனப்பகையப்பன் என்ற தமது பெயர்க் குறிப்புகளில் ஒன்றையோ பலவற்றை அடுக்காகவோ வைத்துக் கூறுவது வழக்கம். உதாரணமாகக் கலயநல்லூர் பதிகத்தில் "நண்புடைய நன்சடையன் இசைஞானி சிறுவன் நாவலர்கோன் ஆரூரன்" என்றும், திருப்புகலூர் பதிகத்தில் "நாவலூரன் வனப்பகையப்பன் சடையன்றன் சிறுவன் வன்றொண்டனூரன்" என்றும், வாழ்கொளிப்புத்தூர் பதிகத்தில் "தமிழூரன் வன்றொண்டன் சடையன் காதலன் வனப்பகையப்பன் நலங்கிளர்வயல் நாவலர்வேந்தன் நங்கை சிங்கடிதந்தை" என்றும், அதிகைவிரட்டானப் பதிகத்தில் "இசைஞானி சிறுவன்........நாவலூர்க்கோன் வன்றொண்டன் ஆரூரன்" என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க. இவ்வாறே திருத்தொண்

டத்தொகைத் திருக்கடைக் காப்பிலும் கூறினாரெனக் கொள்வதே பொருத்தமாம்.

இஃதிவ்வாறாயின் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அந்தாதியில் சடையனார்க்கும் இசைஞானியார்க்கும் பாடல்கள் பாடியிருப்பதேன் என்ற வினா எழுவதியல்பு. நம்பிகள் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பீடிகையாகக் கொண்டு பாடினார். சடையனார் இசைஞானியார் இருவர்க்குமே யன்றி திருத்தொண்டத்தொகையில் ஒவ்வொரு பாட்டின் கடைசியடியில் "ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே" என்றிருப்பதால் அவ்வவ்விடங்களில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்கும் ஒவ்வொரு பாடலும் பாடியுள்ளார். இம்முறையைப் பின்பற்றியே சேக்கிழார் பெருமானும் சருக்கங்களின் இறுதியில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்குப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சடையனார், இசைஞானியார் ஆகிய இருவர்க்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பாடல்களிருத்தலால் அவர்கட்கும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சரிதம் அப்புராணத்திலிருப்பதால் அவருக்கும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத்தில் பாடல்கள் உள்ளன. இதனால் சடையனார், இசைஞானியார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய மூவரும் திருத்தொண்டர்கள் மொத்த எண்ணிக்கையில் சேர்ந்தவர்களெனப் பிற்காலத்தவரால் கருதப்பட்டுவிட்டனர். ஆனால் சேக்கிழார் புராணம் பாடிய ஆசிரியர் (இவர் உமாபதி சிவாசாரியர் என்று கூறப்படுகிறார்) இவ்வாறு கருதவில்லை.

சேக்கிழார் புராணம் அல்லது திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு என்ற நூலில் தனியடியார் தொகை அறுபதென்றும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் என்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது நோக்கத்தக்கது. ஷ புராணம் கஎ-வது பாட்டில் (சமாஜப் பதிப்பில் ருகூகூ-ம் பக்கம்) "அறுபது பேர் தனிப்பேர் தம்மில் பதின்மூவர் வேளாளர் பகருங்

காலே'' என்றும், ௫உ-வது பாட்டில் (சமாஜப் பதிப்பில் ௫எ0-ம் பக்கம்) அறுபதுபேர் தனித்திருப்பேர் திருக்கூட்டம் ஒன்பதாக அறுபத்தொன்ப தானடியார் கதையை'' என்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. மேலும் இப்புராணத்தில் மரபு வரிசையாக இத்தனை இத்தனை அடியவர் மரபறியாதார் இத்தனை பேர் என்ற கணக்கும் ௬௬ - சஉ பாடல்களில் கொடுக்கப்பட்டுளது. மொத்தம் எண்ணினால் அறுபத்தொன்பதுதான் கிடைக்கிறது. ஆங்கு திருமறையோர் பதின்மூவரென்றும் சிவவேதியர் இருவரென்றும் கூறப்பட்டுளது; இன்னாரின்னாரென்ற விவரமும் உளது. இவ்விரு வகுப்பிலும் சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய மூவருமில்லை. மேலும் ச௩, சச, ச௫-ம் பாடல்களில் குருவருளால் முத்தி பெற்றவர் பதினொருவர், சிவலிங்கத்தால் முத்தி பெற்றவர் முப்பதுபேர், அடியார் வழிபாட்டால் முத்தி பெற்றவர் பத்தொன்பதுபேர் (ஆக மொத்தம் குருலிங்க ஜங்கமங்களால் முத்தி பெற்றவர் 11+30+19=60) என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ளவர்கள் பெயர்களுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஈண்டும் சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் சேர்க்கப்பட்டிலர். எனவே, சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் கருத்து நாயன்மார் தொகை அறுபது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். அவ்வாசிரியர் காலத்தில் நாயன்மார் தொகை அறுபத்துமூன்று என்று இருக்குமாயின் அவர் அக்கொள்கையை வெட்டிக் கூறியிருத்தல் வேண்டும், இன்றேல் அதையொட்டியே தாமும் ௬௩ எனக் கூறியிருத்தல் வேண்டும்.

இப்புராண ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியாரெனக் கொண்டால் இவர் காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய அறுநூறு ஆண்டுகட்கு முந்தியதாகும். அக்காலத்துக்குப் பிறகு,

திருக்கோயில்களில் நாயன்மார்கள் திருவுருவச் சிலைகள் நாட்டப்பெற்றகாலை, சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாகிய மூவர்க்கும் சிலைகள் நாட்டப்பெற்றன. பொதுவாக அவர்களையும் நாயன்மார்களோடு சேர்த்து எண்ணும் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்பழக்கத்தையும் நம்பிகள் அந்தாதி, சேக்கிழார் பெரியபுராணம், புராணசாரம் ஆகிய மூன்றிலும் இம்மூவர் சரிதமும் கூறப்பட்டிருத்தலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நாயன்மார் தொகை அறுபத்து மூன்று என்ற கணக்கு ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இந்தக் கணக்கைத் திருத்தொண்டர் புராணசாரத்திற் புகுத்த எந்த நூற்றாண்டிலோ ஒருவர் எண்ணினார். நமது சமாஜப் பதிப்பில் ௫௫அ - ௫௫கூ-ம் பக்கங்களிற் காணப்படும் செய்யுள்களைப் பாடினார். 63 + 9 = 72 என்ற கணக்கையும், சிவமறையோர் நால்வர் என்ற கணக்கையும் சேர்த்தார். "சைவப் பெருமான் (= சுந்தரர்), நற்சடையர், இசைஞானி, புகழ்த்துணையார் ஒருநால்வர் சிவமறையோர்'' என்றும் தெளிவு படுத்தினார். உமாபதி சிவாசாரியரே புராணசாரம் இயற்றியவரென்றும் கூறினார். ஆனால் சேக்கிழார் புராணத்திலுள்ள கணக்கு வேறென்று கூறி, தமது புதுக்கணக்கு வந்த காரணத்தையும் கூறினாரில்லை.

இப்புதுக்கணக்கை யொட்டியே திருத்தொண்டர் திருநாமக் கோவை, திருத்தொண்டர் திருநக்ஷத்திரக் கோவை பாடியவர் அறுபத்துமூன்று தனியடியார் பெயர்களைக் குறிக்கிறார். பல தலபுராணங்களிலும் அறுபத்துமூவர்க்குத் தோத்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போது அறுபத்துமூவர் உத்ஸவமும் பல தலங்களில் நடக்கிறது.

இக்கட்டுரையை நோக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பொருள்பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களைப் பலசான்றுகளுடன் சிறு கட்டுரைகளாக எழுதி நமக்கு உபகரிக்கவேண்டுகிறோம்.

வேள்வி

[திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்]

மனிதன் நிலை என்றும் ஒரு பெற்றியா யிருப்பதில்லை. மனிதன் நிலை நாளுக்குநாள் வளர்ந்தே வருகிறது. இதற்குக் காரணம் என்னை? மனிதன் மாட்டுப் பகுத்தறிவு உண்மையே யாகும்.

மனிதன் அவ்வக் காலத்துக்கு ஏற்ற வண்ணம் தன் வாழ்வுக்குத் துணை செய்யத்தக்க கடவுள், சமயம், வேதம், கல்வி, அரசு, தொழில் முதலியவற்றை ஒழுங்கு செய்து கொள்கிறான். மனிதன், இக்கடவுள் - இச்சமயம் - இவ் வேதம் - இத்தகைக் கல்வி - இத்தகையரசு - இத்தகைத் தொழில் என்று கட்டுப்பட்ட முறையில், அவைகளை என்றுங் கட்டியழுதல் வேண்டும் என்னும் நியதியில்லை. இவை யாவும் அவ்வக்கால நாகரிகத்துக்கு இயைந்து நிற்கு முறையில் தாமேஒழுங்குபட்டு வளரும். இவ்வளர்ச்சிக்கு இயற்கை துணைபுரிதல் இயல்பு.

நமது நாட்டில் வேள்வி(யாகம்) என்பதொன்று முன்னை நாளில் நடைபெற்று வந்தது. அவ்வேள்வியைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் பல ஹிந்து வேதத்திலுண்டு. அவ்வேள்வியின் வரலாற்றைப் பலர் பலவாறு கூறுப. அவரவர் கூற்றுக்களைத் திரட்டி ஆராய்ந்துழிச் சில உண்மைகள் கிடைக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி ஈண்டு விரிவுரை வேண்டுவதில்லை; சுருங்கிய உரை சாலும்.

ஆரியர்கள் குளிர் மிகுந்த நாட்டில் வதிந்தபோது, பெரிதும் புலால் உணவு உண்ணும் அவசியம் அவர்கட்கு ஏற்பட்டது. அவர்கள் பாரதநாடு புகுந்தபோதும், அவ்வுணவு அவர்கள் வாழ்விற்கு இன்றியமையாததா யிருந்தது. பழக்கங் கொடியதன்றோ?

பாரத நாட்டிற் குடிபுகுந்த ஆரிய மக்கள், புலால் உண வின் பொருட்டுப் பெருமுயற்சி செய்தார்கள். புலால் உணவு தேடுவதே அவர்கள் வேலையா யிருந்தது என்றுங் கூறலாம். அதற்கென ஆடுமாடுகளைக் காப்பதிலும், வளர்ப்பதிலும், மேய்ப்பதிலும் அவர்கள் பொழுது கழியலாயிற்று. வேறு துறைகளில் அவர்கள் கருத்துப் படியாதிருந்தது.

அதுகண்ட அறிஞர் சிலர் ஒன்றுகூடிப் புலால் உண வின்மீது படிந்து கிடந்த தம்மவர் கருத்தை, வேறு துறை களில் திருப்ப நினைந்து, புலால் உணவுக்குச் சில வரம்புகள் கோலினர். அவ்வரம்புகட் குட்பட்ட ஒன்றே வேள்வி என் பது. ஊன் உண்போர் நேரே ஒருயிரைக் கொன்று அதை உண்ணலாகா தென்றும், நெருப்பில் மந்திர பூர்வமாக வேள்வி செய்து ஊன் உண்ணல் வேண்டுமென்றும் சில வரம்புகள் கோலப்பட்டன. முறைகளும், கிரியைகளும், பிற வும் பெருக்கப்பட்டன. இவ்வரம்பு முறைகள் அம்மக்கட்கு ஊனுணவைச்சுருக்கின. “சிறுஊனுக்கு எவ்வளவு உழைப்பு” என்னுஞ் சோர்வு அம்மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் அவர்கள் முயற்சி வேறு துறைகளில் சென்றது.

இவ்வாறு தோன்றிய வேள்வியால் நாளடைவில் மக்க ளுக்குக் கடவுள் பித்தேறி விட்டது. வேள்வி செய்தால் தேவர்கள் மகிழ்ச்சி யுறுவார்களென்றும், மழை பெய்யுமென் றும், வாழ்வுக்கு நலனுண்டு என்றுங் கருதப்பட்டன. இந் நம்பிக்கை நாளுக்குநாள் மக்களிடை உறுதிப்பட்டது. பின்னை இவ்வினைக்கென ஒரு சிலர் பிரிக்கப்பட்டனர். இவரது வேலை எந்நேரமும் வேள்வி செய்வதாக முடிந்தது. கடவுள் பெய ரால், நாட்டுக்கு நலன் என்னும் நம்பிக்கையால், உயிர்கள் நெருப்பில் வதைக்கப்பட்டன. இக்கொலைச் செயலை நிறுத்த விருஷபதேவர், மஹாவீரர், புத்தர், திருவள்ளுவர் முதலி யோர் அவ்வப்போது பெரு முயற்சி செய்தனர்.

இப்பேரருளாளர் உழைப்பால் வேள்வியின் உயிர்க் கொலை அருகிற்று. ஆனால் வேள்வி என்பது நிற்கவில்லை. உயிர்க்கொலை வழி நிகழ்ந்து வந்த வேள்வி அவ்வழி நிகழா தொழிந்தது. வேள்விக்கென நெல் உளுந்து முதலிய தானி யங்கள் கொள்ளப் பட்டன.

பின்னே எழுந்த வேதாந்தம் வேள்விக்கு வேறு பொருள் கூறத் தொடங்கிற்று. வேள்வியில் ஆடு மாடு முத லியவற்றைக் கொல்லுதல் என்று சொல்லப்படுவது அவ் வுயிர்களைக் குறிப்பதன்று என்றும், ஜீவபோதத்தைத் தடி வதையே அது குறிக்கிறது என்றுங் கொள்ளப்பட்டன. எங் ஙனே ஊன் வேள்வி அருகி, ஊனில் வேள்வி பெருகிற்று. இவ்வளர்ச்சிக்குக் காரணம் மனிதனிடத்துள்ள பகுத்தறி வாகும்.

பின்னே நாளேற நாளேற மனிதன் அன்புவழிக் கடவுளைப் போற்றத் தொடங்கினான். சடங்குகள், கிரியைகள் முத லியவற்றை அறிஞர் வெறுக்கலாயினர். எவ்வுயிரையும் தம் மைப்போல் கருதி, அவைகள் மாட்டுச் செந்தண்மை பூண் டொழுகுவது கடவுள் வழிபாடு என்று அறிஞர் கொண் டனர். இக்கொள்கை இந்நாளில் யாண்டும் பரவி வருகிறது. இந்நாளில் கடவுள் பெயரால் உயிர்க்கொலை வேள்வி செய்தல் எத்தகை அறியாமை! எத்தகை அநாகரிகம்! எத்தகை இழிவு!

ஒடுங்கி மாண்டொழிந்த ஊன் வேள்வி மீண்டும் மூலை முடுக்குகளில் உயிர் பெற்றெழுகிறது. இப்பொழுது பலவிடங் களில் அவ்வேள்வி செய்யப்படுகிறது; அதுவும் பிடிவாத மாகச் செய்யப் படுகிறது. வைதிகம் பிடிவாதமாகி விட்டது.

இந்நாளில் கொலை வேள்வி எற்றுக்கு எனில் வேதப் பிரமாணம் காட்டப்படுகிறது. அவ்வேதம் எந்நாளையது? அந்நாளில் மனிதன் நிலை எவ்வாறிருந்தது? அந்நாளைய

வழக்கத்துக்குரிய ஒன்றை உறுதிப்படுத்த வேதப் பிரமாணம் காட்டுவது அறிவுடைமையா? பின்னே புத்தர் திருவள்ளுவர் முதலிய பெரியோர்கள் தோன்றி, அன்பு நெறியை அறிவுறுத்திப் போந்தார்கள். தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரையும் கொண்டு வழிபடும் அன்பு நெறி வளர்ந்தோங்கி வரும் இந்நாளில் கடவுள் பெயரால் உயிர்க்கொலை நிகழ்த்துவதன் நோக்கமென்னை?

இக்கொலைக்குத் தத்துவார்த்தங்கள் சொல்லச் சிலர் புறப்படுவர். தத்துவார்த்தம் எல்லாவற்றிற்கும் ஏலாது. உயிரைக் கொலை செய்து விட்டுத் தத்துவார்த்தம் பேசுவது இழுக்கேயாகும். சித்திரவதைக்கும் தத்துவார்த்தமா? கொடுமை! கொடுமை!

யாகத்தில் கொல்லப்படும் ஆடு முத்தி அடைகிறது என்ற சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது இதற்குப் பிரமாணமும் காட்டப்படுகிறது. பிரமாணம் எதற்கு இல்லை? எல்லாவற்றிற்கும் பிரமாணம் உண்டு. பிரமாணங்கட்கு உலகம் அடிமைப்பட்டது போதும்! போதும்! அவரவர் தத்தம் செயலுக்கு ஆதரவாக நூல்களை எழுதிவைப்பர். அந்நூல்கள் தெய்வமொழியாகவும் முனிவர் மொழியாகவும் பிற்காலத்தில் போற்றப்படுவது வழக்கம். கொலைஞர், கொலை நூல் எழுதுவது இயல்பு. கொலைஞர்க்கு அது பிரமாணமாகுமன்றோ?

'புலால் நாற்றம் வீசும் நாடு' என்று சொல்லப்படும் மேல் நாட்டிலேயே இப்பொழுது புலால் மறுப்புக் கிளர்ச்சி தோன்றியிருக்கிறது. உலகம் முழுவதும் அப்போறம் விரைந்து வளர்ந்து வருகிறது. புலால் உண்போர் பலர் புலாலை ஒழித்து வருகிறார். புலால் உண்பவரும் நன்னாட்களில் புலால் உண்பதில்லை. 'உயிர்க்கொலை கடவுள் நெறிக்கு மாறுபட்டது' என்னும் உண்மை, ஏறக்குறைய எல்லா

ரிடத்திலும் பரவியிருக்கிறது. இவ்வேளையில் 'வேதம்' 'வேதம்' என்று கொலை வேள்வி செய்வது அறிவுடைமை யாகுங்கொல்!

பண்டை நாளில் மந்திர சக்தியால் ஆடு மாடுகள் தாமே வீழ்ந்து பட்டன என்று சொல்லப்பட்டது. அது மெய்யோ பொய்யோ அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டு வேண்டுவ தில்லை. அந்நாளில் மந்திர சக்தியால் கொலை நடந்ததாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அக்கொலையும் அந்நாளில் அருளாள ரால் மறுக்கப்பட்டது ஈண்டு கவனிக்கற்பாலது. இந்நாளில் மந்திர சக்தியுமில்லை; மற்றச் சக்தியுமில்லை. மூர்க்க சக்தி யால் உயிர்கள் சித்திரவதை செய்யப்படுகின்றன.

எளிய ஆடு - அம்மா அம்மா என்று கதறும் ஏழை ஆடு - சித்திரவதை செய்யப்படுகிறது! கொலைஞனுதல் ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஆட்டை வெட்டிவிடுகிறான். அந்தோ! வேள்விக் கொலையோ! எழுதவும் கை நடுக்குறுகிறது! சித் திரவதை! சித்திரவதை! வாயில்லாப் பிராணி வதையைக் கேட்க அரசில்லையா? உயிர்கொலையைத் தகையச் சங்கங்க ளில்லையா? ஜீவகாருண்ய சங்கங்கள் என்ன செய்கின்றன? ஆண்டவனே! உன் படைப்பு, உன் பெயரால் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறது! உனக்குக் காணக் கண்ணில்லையா? கேட்கக் காதில்லையா? உடன் கட்டை ஏறுதலை நிறுத்திய அர சாங்கம் - செடலாடுதலைத் தகைந்துவரும் அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது? அருளாளர்கள் - ஆறறிவுடையமக்கள்- வாயில்லா ஏழைப்பிராணிகட்காகப் போராடல் வேண்டாமா? அருளாளர்களே! ஆறறிவுடைய மக்களே! அறவழியில் போராட எழுங்கள்! எழுங்கள்!

இக்கொலையைத் தடுக்க மக்கள் பிறவி தாங்கியுள்ள ஒவ்வொருவர்க்கும் உரிமையுண்டு. இதில் பிராமணர் பிரா மணரல்லாதார் பிணக்கு வேண்டுவதில்லை. புத்தர் திரு

வள்ளுவர் அருண்மொழிகளையுணர்ந்த பிராமணர்கள் இக் கொலை வேள்வியை மறுத்தே தீர்வார்கள். தமிழ் நாட்டி லுள்ள பிராமணர்களிற் பெரும்பான்மையோர் ஆரியரல்லர். அவர் தமிழர்; ஆரிய வழக்க வொழுக்கங்களை மேற்கொண்ட வர். கொல்லாமை அவர்கள் அறம். அவ்வறவழி நின்று, கொலை வேள்வியைத் தகையும் முயற்சியில் அவர்களுந் தலைப் படுவார்களாக.

ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நாட்டிடை வாழ்ந்த மக்கள் வழக்க வொழுக்கங்களைக் கூறும் வேதத்தின் பகுதி களைச் சரித்திர முறையில் படித்துக்கொள்ள வேண்டுமே யன்றி, அவைகளை மீண்டும் வாழ்வில் புதுக்க முயல வேண் டுவதில்லை. பழமையில் இக்காலத்துக்கு வேண்டப்படும் பொருளிருப்பின், அப்பொருளைக் கொள்ளலாம். உயிர்க் கொலை வேள்வி இப்பொழுது எற்றுக்கு? அதனால் வாழ் வுக்கு ஏதேனும் நலன் உண்டா? எக்காரணம் பற்றியோ ஒரு காலத்தில் அவ்வேள்வி நிகழ்ந்து வந்தது. பின்னே அது பல வழியிலும் மாற்றப்பட்டது; சிதைக்கப்பட்டது.

வேத காலத்துக்குப் பின்னே, சமணம் பௌத்தம் என்னும் அருட்சமயங்கள் தோன்றி, மக்கள் வாழ்வை செம்மை செய்தன. அச்சமயங்களின் கருத்துக்கள் பல, இக்காலச் சைவ வைணவ சமயங்களில் நுழைந்திருக்கின் றன. தற்காலச் சைவ வைணவர்களிற் பலர் உயிர்க்கொலை வேள்விக்கு ஆதரவு நல்கமாட்டார். நாளுக்குநாள் மக்கள் அறிவு வளர்கிறது. "எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு" என் னும் அறவுறை வழி நிற்க மக்கள் முயன்று வருகிறார்கள். இவ்வேளையில் வேதத்தின்மீது பழி சுமத்திக், கொலை வேள்வியை மீண்டும் புதுக்க முயல்வது, ஹிந்து மதத்தை அழிக்க முயல்வதாகும்.

தற்போதைய ஹிந்து மதம் வெறும் வேதத்தின் பழைய பகுதிகளை மட்டும் கொண்டு நிலவுவதன்று. அப் பகுதிகட்கு மாறுபட்ட பலதிறக் கருத்துகள் புக ஹிந்து மதம் இடந் தந்திருக்கிறது. ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லப் படுவோருள் பலர் வேதத்தின் எல்லாக் கூறுகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவரல்லர்.

இந்நாளில் வேதமென்றும் மதமென்றும் கடவுளென் றும் சொல்லிக்கொண்டு, கொலை வேள்வியால் வாயில்லாப் பிராணிகளைச் சித்திரவதை புரிவது அநாகரிகமாகும். இவ் வநாகரிகச் செயலை நியாய முறையில் தகையப் போதுவாக எல்லாரும், சிறப்பாகத் தற்கால நாகரிக முணர்ந்த பிராம ணர்களும் முயல்வார்களாக.

சோழர் ஆட்சியில் முதன்முதல் திருப்பதிகம் பாட ஏற்பட்ட கல்வெட்டு

[தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு]

திருச்சி ஜில்லா அல்லூர் கிராமத்து பசுபதீசுவரர் கோயிலில் சோழர் குடியில் சோழ சிகாமணி என்னும் முதற் பராந்தகரது சக-வது ஆட்சி ஆண்டில் இக்கல்வெட்டுசெதுக்கி இருக்கிறது. இவரது ஆட்சி கி. பி. 907 முதல் தொடங்குத லால் இச்சாசனத்தின் காலம் கி.பி. 948. திருப்பதிகம் பாடும் அடிகள்மார் மூவருக்கு, அரசன் கட்டளைப்படி நிலத்தைத் தேவதானமாக விட்ட இக்கல்வெட்டின் மூலத்தை திருந்திய முறையில் காண்க.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமதுரையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பர கேசரி பன்மற்கு யாண்டு சக-ஆவது.......அகமமுடையார்

வீரசோழ இளங்கோவேளாயின ஒற்றிமதுராந்தகன் இந் நிலம் வேலியும் குடிநீக்கிய தேவதானமாகச் செய்து கொடுத் தோம். இந்நிலம் வேலிக்கும் நிபந்தம் அடைத்த பரிசாவது, திருஅமுதுக்குப் பத்தெட்டுக்குத்தல் சூலநாழியால் அரிசி ஐஞ்ஞாழியால் நெல்லுகுறுணி நானுழி உரியும், நெய் அமு துக்கும், கறி அமுதுக்கும், தயிரமுதுக்கும் அடைக்காய் அமுதுக்குமாக நெல் முந்நாழியும், ஆகநெல் நிசதி நெல்........ கானபடி ஒராட்டை நாளைக்கு நெல் அறுபதின் கலத்தால் நிலம் ஐந்தரையும் திருப்பதியம் பாடும் அடிகள்மார் மூவருக்கு நிலம் ஐந்தரையுமாக நிலம் வேலியும் குடிநீக்கிய தேவதான மாக........என்று ஸ்ரீமுகம் வந்ததைத் தொழுது தலைமேல் கொண்டு அறையோலை செய்து கொடுத்தோம், அல்லூர் ஊரோம். இது பன்மாஹேஸ்வரர் ரக்ஷை.

திருவிசைப்பா

[மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ.]

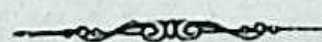
உயர்கொ டியாடை மிடைபடலத்தி
னேங்குதூ மப்படலம்
பெயர்நெடு மாடத்தகிற் புகைப்படலம்
பெருகிய பெரும்பற்றப் புலியூர்
சியரொளி மணிகணிரந்து சேர்கனக
நிறைந்த சிற்றம்பலக் கூத்தா
மயர்வறு வமரர் மகுடந்தோய் மலர்ச்சே
வடிக ளென்மனத்து வைத்தருளே.

(உரை) உயர்கொடிஆடை - உயர்ந்த கொடிகளிற் கட்டப்பட் டிருக்கும் சீலைத் துணிகள்; மிடைபடலத்தின் - நெருங்கிய கூட்டத்

தில்; ஓங்குதூமப்படலம் - மேலே செல்கின்ற மறையவர் வேள்விக் குண்டப் புகைக் கூட்டமும்; பெயர் - அசைகின்ற; நெடுமாடத்து அகிற் புகைப்படலம் - நீண்ட மாளிகையின் மேடைகளில் (பெண்கள் தங்கள் கூந்தல்களுக்கு ஊட்டுகின்ற) அகிற் புகைக்கூட்டமும்; பெருகிய பெரும்பற்றப்புலியூர் - ஒன்றுசேர்ந்து பெருகிப் போகின்ற தில்லைத் தலத்தின்கண்; சியர் ஒளிமணிகள் - சிறந்த பலவகை ஒளிகளோடு கூடிய ஒன்பது மணிகளும்; நிரந்தசேர் - ஒன்றுக்கொன்று இணையாகப் பரந்து சேர்ந்திருக்கிற; கனகம் நிறைந்த சிற்றம்பலக் கூத்தா! - பொன்னால் வேயப்பட்டிருக்கிற பேரம்பலத்தில் திருநடஞ் செய்கின்ற கூத்தனே! என்மனத்து - எனது உள்ளத்தில்; மயர்வு அறும் அமரர் மகுடம் - மயக்கம் நீங்கித் தெளிவு அடைந்திருக்கிற தேவர்களுடைய முடிகள்; தோய்மலர்சேவடி - சேர்ந்திருக்கின்ற பூக்கள் சூடிய இரண்டு திருவடிகளையும்; வைத்தருள் - வைத்து அருள்செய்தல் வேண்டும்.

(விளக்கம்) இத்தப் பாட்டின் முன் இரண்டு அடிகளும் தில்லை நகரிலுள்ள மாடமாளிகைகளில் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டிருக்கிற சீலைத் துணிகள் அசைதலையும் அச்சீலைத் துணிகளுடன் மறையவர் வளர்க்கும் ஓமகுண்டப் புகையும் பெண்கள் தங்கள் கூந்தல்களுக்கு ஊட்டும் அகிற்புகையும் சேர்ந்து விளங்குதலையும் உடைய நகர்ச் சிறப்புக் கூறுகின்றன. மூன்றுவது அடி தில்லையிலுள்ள பொன்னம்பலச் சிறப்புக் கூறுகின்றது. நான்காவது அடியில் ஆசிரியர் சிவபெருமானை நோக்கி அவருடைய திருவடிகளிரண்டும் தமது மனதில் வைத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கின்றார். படலம் - மூன்று இடங்களில் வருகிற படலம் என்ற சொல் கூட்டம் என்ற பொருள்பட வந்தது. சியர் ஒளி - சீர் என்ற சொல் எதுகை நோக்கிச் சியர் எனத் திரிந்தது. பேர் என்ற சொல் பெயர் எனத் திரிதல் போல. சியர் ஒளி மணிகள் - ஒன்பதி மணித்தேர்வு நூற்படி (நவரத்தினப் பரிசை நூல்) யாதொரு குற்றமுமில்லாத ஒளிகளையுடைய ஒன்பது மணிகள். சிற்றம்பலக் கூத்தன் - சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ் செய்கின்ற கூத்தப்பிரான் (நடராஜப் பெருமான்) சித்+அம்பலம்=சிற்றம்பலம் என வந்தது. பேரறிவு அம்பலம் இறைவன் தூவெளியில் செய்கிற கூத்து பல்லுயிர்களிலும் அறிவு விளங்கச் செய்தலால் சிற்றம்பலம் எனப்பட்டது. சிதம்பரம், சிற்றம்பலம்

இரண்டும் ஒரு பொருட்சொற்கள். மயர்வு அறும் அமரர் - சிவபெருமானைப்பற்றித் தெளிவு அறிவு இல்லாத தேவர்கள் அவனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வணங்க முடியாது ஆதலின், மயர்வறும் அமரர் என்றார். அமரர் - வடமொழிச்சொல். சாவில்லாதவர்கள் அவர்கள் மனிதர்களைப்போலல்லாது நீண்டகாலம் வாழ்கின்றவர்கள். ஆதலின், அமரர் எனப்பட்டார். உண்மையில் அவர்களுக்கும் பிறப்பு இறப்புக்கள் உண்டு. சேவடி - செம்மை+அடி=சேவடி. நேர்மையான அடிகள்; நேர்மையான மனதை யுடையவர்களாய்த் துதிக்கிறவர்களுக்கு அருள்செய்யும் அடிகள். என் மனத்து வைத்தருள் - திருவடிகளிரண்டும் மனதில் வைத்தல் என்பது மல இருள் முற்றிலும் நீங்குதலால் மனம் (சிந்தை) சிவகரணமாய் நினைப்பும் மறப்புமின்றி எப்பொழுதும் சிவபெருமானையே நினைந்துகொண் டிருக்கும்படி செய்தல் ஆகும். "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்" என்று மாணிக்கவாசக அடிகள் கூறுதல் காண்க.

அகிலாண்டேசுவரியின் திருவிளையாடல்

வங்காளத்தில் நடந்த அபூர்வ சம்பவம்

பசியால் தவித்த பாலனுக்கு உணவளித்த விந்தை

கல்கத்தாவில் பிரசுரமாகும் "அமிர்தபஸார்பத்திரிகை" என்னும் ஆங்கிலத் தினவர்த்தமானி பின்வரும் கருத்துப்பட எழுதுகிறது :—

அலிப்பூரிலுள்ள தந்திக்காரியாலயத்தில் கடமை பார்க்கும் பாபு ஜானகிநாத பட்டாச்சார்ஜி என்பவர் சென்ற வாரத்துச் சனிக்கிழமை யிரவு காளிபூசை செய்தார். பூசைக்

கான ஒழுங்குகளை அவரது மனைவியார் செய்து நின்றபோது, அவரின் 4 வயது நிறைந்த பிள்ளை தாயிடம் வந்து பசிக்கிறது என்று கேட்டான். பூசை முடிந்த பின்னர்த்தான் உணவு அருந்தவேண்டும் என்று தாய் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டாள். பாலனே பசிதாங்க முடியாது கதறியழுதான். பூசை முடிந்து உணவு கொடுப்பதற்குப் பிள்ளையைப் பார்த்தபோது அவனைக் காணவில்லை. அன்றிரவு முழுவதும் தேடிப் பார்த்துங் காணவில்லை. வீட்டிற்குச் சமீபமாயுள்ள குளத்திற்குள் வீழ்ந்து இறந்து விட்டானோவென்று ஏங்கி, வலை வீசியும் பார்த்தார்கள். ஆனால் பிள்ளையைக் காணவில்லை. என் செய்வது என்று தந்தையாராகிய ஸ்ரீ ஜானகிநாத பட்டாச்சார்ஜி மனம் நொந்து, விடியற்காலத்தில் ஈசனைத் துதித்தவராய் மலசல உபாதை தீர்ப்பதற்காகக் காட்டுப் பக்கஞ் செல்கையில், ஓர் மூங்கில் தோப்பிற்குச் சமீபமாகத் தனது பிள்ளை விளையாடுவதைக்கண்டு, ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டித் தழுவி, வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்தார். எங்கே போனாய் என்று கேட்க அப்பிள்ளை, "நான் என் தாயுடன் தானே விளையாடினேன். அந்த அன்னை (தன் சொந்த அன்னையைச் சுட்டிக்காட்டி) இவளிலும் பார்க்க என்மீது மிக்க அன்பு உடையவள். என் பசியை நீக்குதற்கு அவள் தின்பண்டங்களும் பலவகையான கனிவர்க்கங்களும் தந்தாள். அவளைப்போல அழகான அன்னையை நான் கண்டதேயில்லை. அவளது நிறம் கருமையானது" என்று கூறினான். என்னே அகிலாண்டேசுவரியின் திருவிளையாடல்!

(இந்துசாதனம்)

திருநீற்றின் சிறப்பு

[S. A. அமிர்தகடேஸ்வர பிள்ளை]

(மலர் எ. இதழ் ரு. கநுஎ-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

விபூதி வாங்கு முறையினை விளம்புதும் :—

"பரிதனி லிருந்துமியல் சிவிகையி லிருந்துமுயர்
பலகையி லிருந்து மிகவே
பாங்கான வம்பலந் தன்னிலே யிருந்தும்
பருத்த திண்ணையி லிருந்தும்
பரிவொடு கொடுப்பவர் கீழ்நிற்க மேனின்று
திருநீறு வாங்கி யிடினும்
செங்கை யொன்றாலும் விரல்மூன்று ஆனாலும்
வாங்கினும் திகழ்தம் பலத்தினோடும்
அரியதொரு பாதையி னடக்கின்ற போதிலும்
அசுத்த நிலமான வதிலும்
அங்கே தரிக்கினும் தந்திடிற் றள்ளினும்
அவர்க்கு நரகமென்பர் கண்டாய்
வரிவிழி மடந்தை குறவள்ளி நாயகிதன்னை
மணந்துமகிழ் சகநாதனே!
மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல் வயனீடு
மலைமேவு குமரே சனே!"

எனப் பகர்ந்துள்ளார். இஃதாவது வாகனத்தின் மீதிருந்தும், பலகையிலிருந்தும், ஆதனத்தின்மீதிருந்தும், வெளியிலிருந்தும், திண்ணையி லிருந்தும், பூதி கொடுப்பவர் கீழ்நிற்க மேனின்று வாங்கிடினும், தம்பலந் தின்றுகொண்டு வாங்கிடினும் இரௌரவாதி நரகம் தமக்குரிய நகரமெனத் தீர்மானித்தல் வேண்டும். அன்றியும் விபூதியைத் தலைநடுங்கிக்கொண்டும், வாயங்காந்துகொண்டும், தலை கவிழ்ந்துகொண்டும், பாவிகண் முன்னும், அசுத்த விலங்குகண் முன்னும், ஒரு

கையாலும் வாங்கலாகா. திருநீறு வாங்கும்போதும் தரிக்கும்போதும் இடக் காத்தினையும் உதவல் முறையாம். சிவாசாரியாரும் சிவனடியாரும் திருநீறு ஈயின் எழுந்து கும்பிட்டு மும்முறையேனும் ஐமுறையேனும் பணிந்து (நமஸ்கரித்து) மீண்டும் அஞ்சலிசெய்து இருகரங்களையும் நீட்டி இடக் கையின் மீது வலக்கையை வைத்து அன்புடன் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு பின்னரும் பணிதல் வேண்டும். திருக்கோவில்களிலிருந்து விபூதிப் பிரசாதம் தீக்கை முதலியவற்றால் தம்மினும் மேம்பட்டவர் கொடுவரின் முற்கூறியவண்ணம் பணிந்து அன்புடன் தரித்தல் வேண்டும். தம்மினுந் தாழ்ந்தோர்தரின் அப்பூதியினை சுத்தமான தானத்து வைப்பித்து மலர்களாலருச்சித்து வணங்கி எடுத்துத் தரித்தல் வேண்டும். இன்னும் ஒரு கையால் வாங்கிய பூதியும் விலைக்குக்கொண்ட விபூதியும், தீக்கையில்லாதவரீந்த திருநீறும் தரிக்கலாகா. விபூதி கீழே சிந்துமாயின் அதனை யகற்றி அத்தானத்தைச் சுத்தியாக்கல் வேண்டும். விபூதிதனை உகுத்தவர் எண்ணில்கோடி நிரயம் புகுவர்' என்பதும்,

"பூதியணு மாத்திரம் வீழ்த்தார் பூதலம்தன்னில்
வாதை நரகத்த ழுறுவார்"

என்பதாஉமாய மறைமொழியினை மறக்கலாகா.

இவ்விதம் உத்தூளனம் தரிக்க வேண்டியவர்கள்:—

"மங்கையர் சந்நியாசி மறைவானப் பிரத்தன் தேவி
தங்கிய பிரமச் சாரிசலந்தனிற் குழைக்க லாகா
அங்குப தேச மில்லா னந்தநீர் குழைக்க லாகா
அங்கவெண் ணீற்றை யள்ளித் தமிவினல் வடித்துக்கொள்ள"

எனவே மாதர்கள், சந்நியாசிகள், வேதமுணர்ந்த வானப்பிரத்தன், அவன் மனைவி, நிலையற்ற பிரமச்சாரி ஆகிய இவர்களும், ஆசிரியருபதேச மில்லாதவரும் நீரில் நீறைக்

குழைத்து அணியார். வாயுவை இரேசக, பூரக, கும்பகஞ் செய்யும் சிவயோகிகளும் சமாதிநிலை ஞானிகளும்.

"தக்க ஞானத்தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத்
தனியிடந் தனையடைந் திதயத்
தக்க மேவாமற் சுகாதனத் திருத்தி
தோள்தலை கழுத்துடம் பிவைநேர்
ஒக்குமா றிருத்திப் பூசிகொண் டிந்த
வுடம்பை யுத்தூளம் பண்ணி
மிக்கவாய் வரும் இந்தியங்களை யெலாம்
விடயமே லெழாவகை மீட்டுவார்"

சலங்குழைத்தணியார். மற்றவர்கள் சிவாலயத்திலும் சிவனடியார் கொடுக்கும்போதும் உத்தூளனமாகவே யணியலாம். சிவனடியார் முன்னும் சிவாக்கினி முன்னும் சிவ சன்னிதி முன்னும், தனது குருநாதன் முன்னும் நின்று தரிக்காது சற்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டே பூசுக.

இவ்விதம் உத்தூளனம் தரிப்பதாலாய பயனென்?

"மறைகளா கமத்திற் சொன்ன மாசிலா நீறு தன்னை
முறையுத்தூ ளனம்புரிந்தே மூவிர ரேன்றச் சாத்தி
னறைதரு தீர்த்தமெல்லா மாடிநூ றியாகஞ் செய்தே
யறுபுவி யடையத்தான முதவினர் பலனையொக்கும்"

எனவே நான்கு வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் போற்றப்படும் பரிசுத்தமாகிய நீற்றை முறைப்படி உத்தூளனம் புரிந்தால் புகழப்படும் சகல தீர்த்தங்களுள்ளும் ஆடி நூறு யாகஞ்செய்து அந்தணர்கட்குத் திரிலோகமுந் தானஞ் செய்தவரடையும் பலனைவிட மேலான தான பதவி எய்தும் என்க.

சைவமும் தமிழும்

[அ. மு. பரமசிவானந்தம்]

" ஒருவனாய் உலகேத்த நின்ற நாளோ
ஓருருவே மூவுருவ மான நாளோ
கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ
காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ
மருவனாய் மண்ணும்விண்ணுந் தெரித்த நாளோ
மான்மறிக்கை யேந்தினையோர் மாதோர் பாகந்
திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ
திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே"

என வாக்கின்மன்னர் வரைந்தவாறு சைவந் தோன்றிய காலம் இன்றுதான் என்று வரையறுத்துக் கூற முடியாத ஆதிகாலந்தொட்டு இந்நிலவுலகில் நிலைத்து வந்துள்ளது. அஃதேபோல் அருந்தமிழ் மொழியும் உண்டான காலம் உணர இயலாத அத்துணைப் பழமை பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு சைவமுந் தமிழும் தோன்றிய காலந் தோற்றுதலின்றி இரண்டும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டே வந்துள்ளன. அத்தன்மை எத்தன்மைத்து என ஆராய்வாம்.

தமிழ் இலக்கணங்களில் மிகப் பழமையானதும், பலராற் போற்றப்படுவதும்,யாவராலும் விரும்பப்படுவதுமாகிய சில சூத்திரங்கள் மட்டிலே நிலைத்துள்ளது அகத்தியமே. இவ்வகத்தியத்தினை இயற்றியவர் அருங்கலைவல்ல அகத்தியராவர். இவரைத் 'தமிழெனும் அளப்பருஞ் சலதி தந்தவன்' எனக் கம்பரும், தமிழை ' அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆரணங்கு' என வரந்தருவாரும் கூறிப் போந்தனர். இவ்வகத்தியர் தாம் கூறிய சூத்திரம் ஒன்றில்,

'இலக்கிய மின்றி இலக்கண மின்றே
எள்ளின் றாகில் எண்ணெயு மின்றே

எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினென் றெடுபடு மிலக்கணம்'

என்று கூறியவாற்றால் அவர் காலத்திற்கு முன்பே நாட்டில் இலக்கியம் மிகுந்திருந்தது என்பது தெளிவாகும். எனவே அகத்தியர் திரண்டு பரந்து கிடந்த தமிழ் நூல்களையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி அவைகளுக்கெனப் பன்னீராயிரம் (12,000) சூத்திரங்கள் கொண்ட அகத்தியம் என்ற தூய நூலை யியற்றி நாம் அறிய அருளினர் என்பது புலனும்.

இனி, இவ்வகத்தியர் அருந்தமிழறிந்ததை அருங்கலை வல்லார் இருவேறுவிதமாகக் கூறுகின்றனர். ஒருசாரார் ஆதியங்கடவுளாம் மாதொருபாகனிடத்தே இவர் பயின்றாரென்றும், மற்றொருசாரார் குன்றுதோராடுங் குமரவேளிடத்துப் பயின்றாரென்றுங் கூறுப. அகத்தியர் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளினிடத்துப் பயின்றார் என்பவர் காட்டும் ஆதாரங்கள்,

"தழற்புரை நிழற்கடவுள் தந்த தமிழ்தந்தான்" (கம்பர்)

"ஆதியில் தமிழ்நூ லகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ்ஞான நலம் பெறற் பொருட்டே" (சேனவரையர்)

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாய்த்
தொடர்புடைய தென்மொழியை புலகமெல்லாந் தொழுதேத்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற் [தும்
கடல்வரைப்பின் இதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்"
(காஞ்சிபுராணம்)

"விடையுகைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கியம் மேனள்
வடமொழிக் குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராகிய தென்சொல்
மடமகட்கரங் கென்பது வழுதிநா டன்றோ" (திருவிளையாடல்)

அகத்தியர் பன்னிரு கரத்தானிடம் பயின்ருர் என்பார் காட்டும் ஆதாரங்கள்.

"அருமறை யாகமமங்க மருங்கலை நூல்தெரிந்து
அகத்தியனுக் கோத்துரைக்கும் அருட்குருவாங் குருளை"
(சிவஞானசித்தியார்)

"அகத்தியனுர்க்குத் தமிழைச் செவியறி வுறுத்த செந்தமிழ்ப்
பரமாசாரியனுகிய அறுமுகக் கடவுள் வரைப்பு"
(சிவஞான முனிவர் - பாயிர விருத்தி)

இவ்விருசாரார் கொள்கை யெவ்வாருயினும் இவர்களி லொருவரிடத்திருந்தே அகத்தியர் அருந்தமிழ் கற்றவராத லின் சைவத்திற்குந் தமிழுக்கும் உள்ள பொருத்தம் புலப் படும். இதுவுமன்றி பார்வதியாரின் திருமணத்தின் பொழுது வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசையுயர ஆதியங் கடவுள் அகத்தியரைப் பொதிய மலைக்குச் செல்லக் கட்டளையிட்ட னர். எனவே அகத்தியர் நம் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவ ரென்பது தெற்றெனப் புலப்படும். இவ்வழியே அகத்தியர் சைவசமயத்திற்குரிய தனிப்பெருங் கடவுளரிடத்தே தமிழ் கற்று அத்தமிழை வளர்த்தார் என்பது திண்ணம்.

இஃது இவ்வாருக முதல் இடை கடை யென்னும் மூன்று சங்கங்களும் தென்மதுரையிலேயும், கபாடபுரத்தி லேயும், மதுரையிலேயும் நிறுவி சோமசுந்தரப் பெருமானது திருவருளால் காக்கப்பட்டன என்பது இறையனுர் அகப் பொருள் உரை முதலியவற்ருன் அறியலாம். இவற்றுள் முதற் சங்கத்தே மாதொருபாகனும் வள்ளிமணுளனும் இருந் தனர். இறையனுர் அகப்பொருள் கூறும் வரலாறு :

"தலைச் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என மூன்று சங்கம் இரீஇனர் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச் சங்க மிருந்தார் அகத்தியனுரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்

கடவுளும், குன்றம் எறிந்த குமரவேளும், முரிஞ்சியூர் முடி நாகராயரும், நிதியின் கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்ட நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினு ரென்ப. அவர்களால் பாடப்பட்ட எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் என இத் தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதியாண்டு சங்கமிருந்தார் என்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினுர் காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈருக எண்பத் தொன்பதின்மர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர் நூல் அகத்தியம் என்ப."

இந்த வரலாற்றினுல் முதற் சங்கத்தே சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த அகத்தியர் முதலாகிய இருந் தமிழ்ப் பெரியோர்களை யன்றி ஆதியங் கடவுளும், அறுமுகக் கடவுளுங் கூட அருந்தமிழுக்கு உதவினுர்கள் என்பது புலனும். சைவத்தின் முதற் கடவுளெனக்கூறும் கொற்றவரே சங்கத்தமர்ந்து தமிழை வளர்த்தார் எனின் இச் சைவத்திற்குந் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு தெற்றெ்ன விளங்கும். தவிரவும் மதுரையில் தமிழுக் குழைத்து மாபெரும் அரசுசெய்த பாண்டியர் பலரும் சைவராய் இருந்தார்கள் என உயரியநூல்கள் உரைக்கின்றன. எனவே இத்தமிழை வளர்த்தவர் சைவரே யாகும்.

பிறவிக்கடல் நீத்த பிரான்

[சே. சிவஞானம் பிள்ளை.]

(மலர் - எ, இதழ் - ҇, கசுo-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பாண்டிநாட்டுக்குச் செல்லல்

ஞானம்பெற்ற பிள்ளையார் விடைபெற்றுத் தொண்டை நன்னாட்டுக்குச் சென்றபின், வாகீசர் பாண்டிநாட்டின்கண் உள்ள அரன் மகிழ்தானங்கள் அணைந்து இறைஞ்சித் திரு இராமேச்சுரம் சென்றனர். அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருநெல்வேலி முதலிய பற்பல தலங்களை வணங்கிப் பாடி மீட்டும் பொன்னிநாட்டை அடைந்துப் பூம்புகலூரைச் சார்ந்தனர்.

நவமணிகளை வெறுத்தல்

திருப்புகலூரைச் சார்ந்த வாகீசர் புகலூர் புனிதமலர்த் தாள் வணங்கி நாடோறும் திருமுன்றிலில் திருத்தொண்டு செய்து பெருங்காதலுடன் அங்குவைகி எண்ணிறந்த தமிழ் மாலைகள் பாடி மகிழ்வுற்றனர். திருப்புகலூரில் உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்து வருநாளில், ஆளுடைய அரசின் நிலையை உலகத்தார் அறியக் காட்டுவான் வேண்டி உழவாரப்படை நுழைந்த இடமெல்லாம் பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்து இலங்கப் பன்னகாபரர் அருள்செய்தனர். வாகீசர் அவைகளைப் பருக்கைக் கற்களாக எண்ணி உழவாரத்தில் ஏந்திவாவியினிற் புகும்படி எறிந்தனர்.

அகச்சான்று :—இவ்வற்புதத்திற்குத் தேவாரப்பதிகம் கிடைத்திலது; சிதைந்தனவற்றிற் சேர்ந்தது போலும்; பெரியபுராணமுடையார் கூற்றே ஆதாரம். இவ்வற்புதத்தை,

'பெருமணி சிறத்தமைத்தும் பிறங்குபொன் உடம்பிற் போர்த்தும்
ஒருபெருங் காவல்பூண்டு ஓர்ந்து உறங்குமாயவன் போலாது

பெருமணி பொன்னேலங்கை உழவாரத்திற் சேர
உறுபுறம்விட்டு ஆனந்த விளக்கஞ் செய்தவர் தாள்உன்வாம்,

என்று பிற்காலத்துத் தமிழறிஞர் வியந்து துதித்திருக்கின்றனர்.

வாகீசர் மனநிலையை உலகவர்க்குக் காட்டுவான் எண்ணிய புகலூரர், வானகத்தினின்றும் அரம்பைமாதர்கள் வந்து இழிந்து வாகீசரைத் தம் வயப்படுத்த முயலும்படி திருவுளம்பற்றினர். வாகீசர் இறைவன் திருவடியிலே நிலைத்த அன்புடையவராய்ப் 'பொய்மாயப் பெருங்கடலில்' என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் தாம் செய்யும் திருத்தொண்டில் வழுவாமல் நின்றனர். வந்த அரம்பையர்கள் அவரை வணங்கி மீண்டனர்.

அகச்சான்று :—'பொய்மாயப் பெருங்கடலில்' என்னும் பதிகத்தின் எட்டாவது செய்யுளில்,

'திருவாரூரிற் பரஞ்சோதிதனைக் கண்டேன் படேன் நும்பண்பிற்
பரிந்தோடி ஒட்டந்துபகட்டன் மின்னே'

என்றும், ஒன்பதாவது செய்யுளில்,

'ஆரூரர் ஆள்வானைக் கடுகச் சென்றடைவேன் நும்மால்
ஆட்டுணேன் ஒட்டந்தீங் கலையேன் மின்னே'

என்றும், திருவாய்மலர்ந்துள்ள வாக்குகளே மடவாரை வெறுத்தமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தமது ஏகாதசமாலையில்,

'திருநாவுக்கரசடியவர் நாடற்கதிநிதி தெளிதே னைத்தினிய
சொல்மடவார் ஊர்ப்பசிமுதல்
வருவானத் தரிவையர் நடமாடிச் சிலசில வசியாகச் சொலும்
அவை துகளாகக் கருதிமெய்

உருஞானத் திரள்மனமுருகா நெக்கழுதகண்
உழவாரப் படைகையி லுடையான் வைத்தனதமிழ்
குருவா கக்கொடு சிவனடி சூடித்திரிபவர்
குறுகார்புக்கிடர் படுகுடர் யோனிக் குழியிலே'

என்று துதித்திருப்பதும் இவ்வற்புதத்தை வலியுறுத்தும். இவ்வற்புதத்தைப் பிற்காலத்துப் புலவர்,

'ஒரோஒரு மாதர் மானம் நோக்கிஉள் ளழிந்து மாழ்கும்
சரோருகன் நெடுமா லாதி வானவர் சமழ்ப்புக் கொள்ள
வரோதய மடவார் மானம் சிறிதும்உள் மதியா ராகிப்
பரோபகா ரத்தொண் டாற்றி இருந்தவர் பாதம் போற்றி'

எனத் துதித்துப் போற்றியிருக்கின்றனர்.

சிவத்தோடு கலத்தல்

நவமணிகளையும் மடவாரையும் வெறுத்திருந்த வாகீசர் இறைவன் தாள்நிழலையடையவேண்டிய காலம் சமீபத்தமையின், புகலூரிலேயே தங்கியிருந்தனர். புகலூரர் 'என்னை இனிச் சேவடிக்கீழ் இருத்தும்' என்று எழுகின்ற முயற்சியினால் திருவிருத்தம் பல மொழிந்தனர். பின்னர்,

'மண்முதலாம் உலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் எனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரசு எய்தினார்'

ஆண்ட அரசு இறைவன் திருவடி நீழல் எய்தியதைக்கண்ட,

'வானவர்கள் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுலகின்
மேனிறைந்த ஐந்துபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன்முதல்
யோனிகளா யினவெல்லாம் உள்நிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சித்திரையிற் சதயமாந் திருநாளில்'

அகச்சான்று:—வாகீசப் பெருந்தகையார் தாம் இறுதியாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய, 'எண்ணுகேன்' என்னும்

திருப்பதிகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தாண்டகச் செய்யுளின் ஈற்றிலும் 'புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்' என்று எடுத்துரைத்திருப்பது அவர் திருப்புகலூர் இறைநிழலை அடைந்தமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது. இவ்வற்புதத்தினை 'அருப்பிள முலையாள் பாகத் தண்ணலா ரினிது மேய திருப்புக லூருக்கப்பேர் *யோகமே என்று செப்பப் பொருப்பும்உள் உருகப் பாடிப் புகுந்துபே ரின்பந் துய்த்து விருப்புறு புகழ்சால் நாவின் வேந்தர்தாள் வணக்கஞ் செய்வாம்' என்று அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் துதித்திருக்கின்றனர்.

சைவம்

[அ. முத்தைய பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,

திருச்செந்தூர் ஆலய மேற்பார்வையாளர்]

இவ்வுலகில் தோன்றி நிலவும் சமயங்களிலெல்லாம் கடவுளுண்மையையும் ஆன்ம நிச்சயத்தையும் உள்ளபடி உணர்வூட்டுந் திறத்தனவாயமைந்தவைகளில் சைவம் ஒன்று. சைவம் என்பது சிவசம்பந்த முடையதெனப் பொருள் பெறும். சிவம் அன்பே யென்பர் செம்பொருளுணர்ந்தோர். ஆகவே, இச்சமயம் எம்மதத்திற்கும் பொதுவாய், எம்மதத்தையும் குறை கூறாததாய், எம்மதச் சார்பினரும் வெறுத்தொழிக்கலாகா உண்மை யுடையதாய், விளங்குவது பெற்றாம்.

கடவுளுண்டென்றும், அவர் ஒருவரேயென்றும், அவர் என்றுமுளரென்றும், அவர் என்றுளரோ அன்றே பல்லா

---

* யோகம் - காரணப்பெயர்.

யிரகோடி ஆன்மாக்களுளவென்றும், அப்பல்லாயிரகோடி ஆன்மாக்களேயும் பற்றியிருக்கும் பாசமும் அநாதியேயென்றும், இம் முப்பொருள்களும் என்றும் அழியாப் பொருள்களென்றும், அவற்றுள் முதற்பொருளாய கடவுள் பேரறிவுடையாரென்றும், ஆன்மாக்கள் சிற்றறிவுடையனவும் உணர்த்த உணரும் தன்மையனவும், சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல்புடையனவுமா மென்றும், அவை பாசத்தின் சார்பு நீங்கிப் பதியைச் சார்ந்திருப்பதே வீடுபேறெனவும், ஆன்மாக்கள் பாசச் சார்பொழித்து வீடுபேறடைவதற்குப் பல்லூழிகாலம் பழகவேண்டுமென்றும், உருவ வழிபாடு அப்பழக்கத்திற்கு ஒரு ஊன்றுகோலெனவும், அப்பழக்கத்திற்கு இன்றியமையாதனவாய் பல பிறப்பு வேண்டப்படுமென்றும், அப்பிறப்புகளெல்லாம் ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலைக்கேற்பப் பதியால் அனுக்கிரகிக்கப் படுகிறதென்றும், இன்னும் பலவிதங்களாய் சைவம் தன் உண்மைகளே யுணர்த்தா நிற்கின்றது.

எச்சமயமும் ஈச்வர அமைப்பென்பது இச்சமயத்தின் துணிபு.

'யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொருபாகனுர் தாம் வருவர்'

என்பதும்,

'விரிவிலா அறிவிஞர்கள் வேருெரு சமயம்செய்து
எரிவினுற் சொன்னுரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்றதாகும்'

என்பதும் இதற்குச் சான்று.

'அன்ருே ஆமோ எனவும் சமயகோடி
அத்தனேயும் வெவ்வேரு யாற்றநேரே நின்ருயே'

என்பதனுல் கடவுளுண்மையை ஐயுறும் மதத்தினர்க்கும் அன்னுர் துணேயாகும் தன்மையார் என்பதை உணர்ந்தா

ரெவரும் பிற சமயங்களைப் பொய்ச்சமயங்களெனப் பேசுவரோ? ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலைக்கேற்ப சில காலங்களில் சிலர்களுக்கு சில உணர்ச்சிக ளுண்டாகும்படிக்கும், அவ்வுணர்ச்சிகளின் வழித்தாய்ச் சில சமயங்கள் தோன்றும் படிக்கும் செய்வது அருட்கடலாய கடவுளன்பின் திறமன்றோ?

எந்த ஆன்மாவும் இறுதியில் வீடுபேறடையு மென்பதும் இச்சமயத்திற் கண்ட உண்மை. நல்ஞானமும் வீடுபேறும் பெறுவதன்முன் 'பல்லூழிகாலம் பயின்று அரனை அர்ச்சிக்க' வேண்டுமென்றும் அவ்விதப் பழக்கத்தால் சிறிது சிறிதாய்ப் பாசம் நாசமாகுமெனவும், அப்பாசநாசத்திற்காகவே கடவுள் ஆன்மாவுக்கு இருவினைக்கேற்பப் போக்குவரவு புரிய தனுகரண புவன போகங்களை அருளிச் செய்கிறாரென்றும் கூறுமாற்றால், ஆன்மா பல் பிறப்புற்று இருவினை களைந்து சிவபோதமடைந்து சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து இன்புறுமென்பது பெற்றாமேயன்றி, ஒரு பிறப்பிற் செய்த கருமத்தின் நற்பலனையோ அல்லது மற்றதையோ ஊழூழிகாலம் அனுபவிக்கும் எனப் பெற்றோமில்லை.

'காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே' என்றும், 'அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி' என்றும் ஆன்றோர் கூறலின், இறைபணி நிற்றலும் உண்மையுணர்தலுமே பதியருளாற்றான் ஆமெனின் 'அவனருளே கண்ணாகக் காணினன்றிக்' காணப்பெறா ஆன்மா எவ்வுணர்ச்சிபெறினும் எக்கருத்துக்கொளினும் அஃது அவ்வான்மாவின் பக்குவ நிலைக்கேற்ப அரனாலேயே அளிக்கப்படுகிற தென்பதன்றி, அவ்வுணர்ச்சியையோ அக்கருத்தினையோ நன்றோ அன்றோ என்று தெளிந்து நன்னெறிற் கைகூடச் செய்வனென்றும் அன்றெனில் அவ்விதம் செய்யானென்றும் கூறும் சமயநெறி

தழுவாது 'வாயானை மனத்தானை மனத்துள் நின்ற கருத்தானை கருத்தறிந்து முடிப்பான்றன்னை' என்றும் 'வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்' என்றும் எழுந்த 'நிந்தையறு முழுத்துறவுடைய' நமது திருநாவுக்கரசின் திருவாக்கால் சைவக் கடவுள் வேண்டினர் வேண்டியாங் கெய்துவிப்பன் என்பதும் பெறும்.

பிறப்பாதிகாரணங்களால் ஏற்படும் குறைகளெல்லாம் சமய உண்மை உணர்ந்தார்பால் நில்லா தொழியும் என்பதும் சைவச் சிறப்புண்மைகளிலொன்று.

'சிவனெனு மொழியைக் கொடிய சண்டாளன்
செப்பிடி னவனுட னுறைக
அவனொடு கலந்து பேசுக அவனோடு
அருகிருந் துண்ணுக வென்னும்
உவமையில் சுருதிப் பொருள்தனை நம்பா
ஊமரோடுடன் பயில் கொடியோன்
இவனென கழித்தால் ஐயனே கதிவே
றெனக்கில்லை கலைசையாண் டகையே.

என்ற சிவஞானசுவாமிகள் திருவாக்கும், நமது சைவப் பெருந்தகையார் வாகீசப்பெருமானார்,

'சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானளத் தருவரேனும்
மங்குவாரவர் செல்வ மதிப்போ மல்லோ
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லாராகில்
அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா
யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர
நாம் வணங்குங் கடவுளாரே'

என்று கூறிய அருள்வாக்கும் 'குலமிகத்தருவது நமச்சிவாயவே' என்பதற்கிணங்க சிவஞான உண்மை

உணர்ந்து சமயநெறிதழுவுவார் தமக்குள் குலவேறுபாடு கருதாரென்பதே அன்றி குலவேறுபாடு குறிக்குங்கோள் கையா ரவ்வுண்மையுணர்ந்தாரலரென்ற உண்மையையும், கேவலம் பிறப்பளவால் உயர் விழிவு கருதேலென விதிக்கும் நெறிகள் போலல்லாது பழக்கவழக்கத்திலுளதாகும் எவ்வித மேன்மைதாழ்மையும் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி யுண்டாமிடத்து இல்லாதாகும் என்ற உண்மையையும், புலப்படுத்தின வென்று துணியலாகும். குறித்தபாக்கள், குலவேற்றுமையேயன்றி, குணவேற்றுமை, பொருள்வேற்றுமை முதலாய், உளதென நினைக்கும் எவ்வேற்றுமையும் மெய்யுணர்வால் நீங்கப்பெறுமென்ற சமய உண்மையை உணர்த்த வெழுந்தவையாகும்.

'குலவேறுபாடு கொள்ளற்க' என்று கூறு மாத்திரையால் கருதிய நற்பயன் ஒன்றும் விளையாதென்பது தெளிந்தோர் தேர்ந்த உண்மை. அங்ஙனம் கூறுமாற்றால், சொல்லளவில் ஓர் நயந் தோன்றலுண்டெனினும் உண்மை யநுட்டானத்தில் உறுதிபயத்தலில்லை. என்னை யெனின், மனத் தூய்மை யில்லாதவழி, உண்மை அநுட்டானம் கூடாதாதலின். சைவம் இப் பயனில் முறை பாராட்டாது தொழில் இடம் குணம் ஆதியவற்றால் அமைந்த குலமுதலாய ஏற்றத் தாழ்ச்சிப் பிரிவுகள் நிகழ்ச்சிவழக்கில் உளவென்றும் அவை உண்மையில் வையகத்தார் கற்பனையென்றும் அக்கற்பனை மயக்கம் சிவஞான உணர்ச்சியால் மறையுமென்றும் கூறி உண்மை நெறியை உணர்த்தாநின்றது.

இச்சமயக் கடவுள் இடுகுறிப்பெயருடையனாகாது அன்பு என்றும், பாசபந்த மென்றுமிலான் என்றும் பொருள் தரும் சிவம் எனும் காரணப்பெயரா லழைக்கப்பட்டமையும் சைவ சமயச் சிறப்புணர்த்தும் குறிப்புக்களிலொன்று. ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலானாயினும் அன்னார்க்கு ஆயிரங்

திருநாமம் ஆன்றோர் சூடியதெல்லாம் அன்புமேலீட்டால் என்பது நூல்முடிபு.

நினைத்தொறும் காண்டோறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும் அனைத்தெலும்பும் உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும் குனிப்புடைய குணப்பெருங்குன்றில் ஈடுபட்ட மெய்யன்புடையார் அவனருளே கண்ணாகக்கண்ட காட்சிகளாதியவற்றை ஆனந்தப் பெருக்காற்பாராட்டிப் புகழ்ந்தமையன்றோ எம்பெருமாற்குத் திருநாமங்களும் திருச்சரிதங்களுமாயின ! அன்றி இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்டும் இயல்பிலமைந்துளதோ ? சைவசாத்திரங்களில் பதியிலக்கணம் கூறுமிடமெல்லாம் இச்சிறப்பிலக்கணம் தெற்றென விளங்கும் என்பது திண்ணம்.

இன்னும் இச்சமயச் சிறப்புண்மைகளில் ஆண்டான் அடிமைத்திறம் விளக்கவொன்று. ஆன்மவிலக்கணம் முன்னரே கூறியிருத்தலின் ஈண்டு பதிக்கும் பசுவுக்குமுள்ள ஒற்றுமையை ஆன்றோர் வாக்கினின்றும் எடுத்துக் காட்டல் சாலபுடைத்து. அது, பசு, பதியிடம் முறையிட்டதாயமைக்கப்பெற்றது.

'ஒன்றே தன்மை யுனக்குமற் றெமக்கு
மன்றென மொழியினு மாமெனப் படுமே
யன்னணங் கூறிய தெங்ஙனம் பிறவெனி
லெஞ்ஞான் றுளையுள மஞ்ஞான் றியாமே
யழியா நிலைமையை யனையம் யாமே
வியாபக நினக்குள தியாமுமஃ துளமே
யறிவெனப் பெயரிய பெயரினை யப்பெயர்
பிறிவரும் பெயராப் பெற்றனம் யாமே
இச்சா ஞானக் கிரியையென் றிசைக்குஞ்
சத்திக ளுளையுள தத்திற மெமக்கே
யிங்கிவை முழுவது உ மெமக்குமுண் டாகவி
னன்னிய மலகினக் கங்கியம் யாமே' —குமாரகுருபரர்

(தொடரும்)